

IK SPRAK MET ..... WIM KERKHOVEN

Als u denkt dat dit over postzegels gaat, dan zit u er glad naast. Dit gaat over alles wat op een envelop of kaart zit als het maar geen postzegel is, dus over stempels, over aantekenstrookjes en over alle aantekeningen die Pa Post op post plaatst om aan te geven dat er met dit poststuk iets aan de hand is.

Kijk, het begon natuurlijk wel met postzegels verzamelen. Ooit werd er onder de schoolles geruild als de leerkracht op de Jozefschool aan de Jan Sijbrandsteeg in Zaandam even niet goed oplette. Dat was een leerkracht die wat verzamelen aangaat het beste met zijn leerlingen voor had.

Maar niet veel later begon hij zich te interesseren in hetgeen er op een envelop zat naast de postzegel of in plaats van de postzegel.

De huwelijksakte werd bijgesteld:

Mijn man mag bij tijd en wijle zakken met enveloppen in huis halen om stempels uit te zoeken. Voorwaarde voor zijn activiteit is dat er geen snippertje op de vloer terecht komt, laat staan op de trapbekleding en op voorwaarde dat er niet een extra verdieping op het huis moet komen. Kijk en als je je aan die huwelijksvoorwaarden houdt, dan kun je bogen op een gelukkig leven die, naast echtgenoot, ook verzamelaar kan zijn.

U begrijpt dat dit verhaal gaat over Wim Kerkhoven. Dank zij het werk bij de drukkerij van verpakkingsmateriaal Bolding (nu Goglio) liep hij tegen bergen poststukken aan. En dan maar kijken of er bijzonderheden tussen zaten.

Nou bracht Wim zijn werk, het zoeken naar drukbijzonderheden, met zich mee. Zo gek was dat nog niet. Hij moest het drukwerk op misdrukken checken. Vond hij de afwijking, dan moest daar een ruitertje bij geplaatst worden. Eigenlijk is hij dus noodzakelijkerwijs in de franje van de filatelie terechtgekomen, vond hij een afwijkend vlaggetje in het stempel dan was het feest bij Bolding. Bij Bolding werd onder andere de verpakking voor Bolding bedrukt en de verpakkingen voor Verkade. Heel speciaal waren daar de aluminiumbedrukkingen.

Maar zijn arbeidzame deel van het leven ligt al weer 4 jaar achter hem. O hemel, wat zeggen we nu? Ook Wim heeft het drukker dan toen hij drukker was. Zijn kleindochter krijgt ook de nodige aandacht (Je zou haar de hele wereld willen laten zien en beleven, zoals vorige keer naar het Dolfinarium).

Wim is bouwer van mussenflats, tot 3 hoog. Het bovenste appartement is een waar penthouse, ver van het geklier van poezen. Maar wat zag uw verslaggever die ochtend? Juist een winterkoninkje en niks mussen. Dit zou kunnen impliceren dat er voor leegstand gebouwd wordt, maar nee, het zou incidenteel zijn. In delen van West-Zaandam zie je geen mus meer, maar hier gelukkig nog wel. Laten we hopen dat de mussen van 2 hoog geen last hebben van die van de begane etage anders moet de rijdende rechter er nog aan te pas komen en of meneer Visser nu de juiste rechter is inzake mussenconflicten?

Laatst kwamen mijn vrouw en ik Wim tegen in de trein op weg naar Maastricht, u kent dat wel van die 60+kaartjes, en wie reisde ook naar het zonnige zuiden? U begrijpt het al: Wim was op weg naar een verzamelaarbijeenkomst van aantekenstrookjes-verzamelaars in Best. Je moet wat voor je hobby over hebben, niet dan!

En denk nu niet dat die aantekenstrookjes recht toe recht aan allemaal dezelfde zijn, de een is gedrukt met vette letters, de ander met een bijzondere letter R in Amsterdam en weer een ander met een getal erbij. Maar verzamelaars hebben daar de laatste jaren een eigen catalogus bij. Onontbeerlijk met een veelheid aan informatie. Wat te denken van een postagentschap dat maar 9 maanden in bedrijf is geweest. Ofwel geopend, in bedrijf en daarna weer gesloten. Scoor dan maar eens een mooi aantekenstrookje daarvan. Daarvoor moet je met tassen vol ruilmateriaal naar een bijeenkomst, om ook weer met tassenvol terug te komen. Daarna komt de zelfdiscipline om de boel stelselmatig uit te zoeken en te ordenen. Het leuke is dat Wim altijd wel iets van zijn gading vindt. En de kosten zijn te overzien. Alleen je moet creatief zijn met het opzetten van albums, want die bestaan gewoonweg niet. En daarvoor is geen klein beetje vrije tijd en geduld nodig, nee, daarvoor zijn karrenvrachten tijd nodig.

Onder ons kan ik u een geheim verklappen: de dochter van Wim is getrouwd met de zoon van fam. Aaij, kijk en nu wordt u meteen wel duidelijk hoe de vork in de steel zit. Want als er een enthousiaster aantekenstrookverzamelaar is dan Willem in onze Posthoorn, nou dan zegt u het maar.

Het kenmerk van automaatstrooken- stempelverzamelaars is dat zij niet gewapend zijn met een pincet, nee zij werken met de schaar als wapen. Knippen, knippen, uren knippen. En daarna tekenen.

Het is een boeiende wereld in huize Kerkhoven. Laatst werd hij gebeld door een Limburger die allerlei gemeentestempels op brieven in de aanbieding had. En laat Wim er nog enkele niet hebben. Maar mocht u een stempel van Aagtekerke aantreffen, dan kan ik u vertellen dat u Wim reuze gelukkig maakt, want dat stempel heeft hij nog niet.

De boeiende wereld van stroken en stempels wordt thuis vermengd met prachtige video's voor de kleindochter over Dombo, Assepoester en Jungleboek. Uw verslaggever kwam 5 minuten te laat met als gevolg dat er minder tijd was deze middag om de tuin verder zomerklaar te maken. De boontjes zijn al uitgezaaid en liggen onder de Oostdorsch te wachten op de voorjaarswarmte die nog komt. Het leven van een oprechte verzamelaar gaat niet over rozen alleen. Mocht u denken dat Wim verder geen belangstellingsvelden heeft, dan wijs ik u op zijn verzameling Zwarte Beertjes boeken, waaronder die van Per Sjowall en Wahloo en Havank. Natuurlijk herinner ik me nog het Zwarte Beertje over de Vrouwen van Parijs met prachtige foto's. Er ontbreken hem maar weinig uitgaven. Heel nostalgisch allemaal.

Wat zeker niet mag ontbreken in dit verhaal is een heel opmerkelijk bezoek aan de laatste snikken van de automaatstroekendrukkerij. In de negentigerjaren werden de automaatstroken vervangen door barcodestroken waar je geen kant mee op kunt. Maar als je die oude drukkerij van binnen bekeek kwam je tot het inzicht dat menig strookje een lettertje teveel of te weinig moest hebben. De letters werden nog ouderwets gegoten. Maar wat een geweldig verrommelde boel daar, het tegenovergestelde van Johan Enschede en zonen.

Ook Wim's chef werd nadat hij in de vut getreden was enthousiast over het verzamelen van postzegels. Ze kunnen nu samen naar beurzen zoals onder andere naar de eindejaarsbeurs Barneveld. Hoorden we dat laatst ook niet van onze ex NDSM-ers?

Welnu na het zien van zo'n geweldige verzameling kreeg ik zelf ook de kriebels. Maar bij mij liggen de huwelijkse voorwaarden weer net iets anders!

Teake Jansonius